

REFORMÁTUS VÁM

A Váncsodi, Ártándi és Mezőpéterdi
Református Egyházközségek ideiglenes kiadványa

2020/10. szám

2020. 11. 15.

Honlapunk címe: www.refarva.hu

Lelkipásztorok:

Felhósi Anna

vancsod@reformatus.hu

+36-30-367-7254

Facebook: Váncsodi Református Egyházközség

Felhósi András Imre

artand@reformatus.hu

+36-70-930-2102

Ártándi Református Egyházközség

Harangozók:

Birizdó Klára (Váncsod)

Tel.: +36-20-599-2323

Mester Renáta (Ártánd)

Tel.: +36-70-276-4006

IGEHIRDETÉS

Olvasandó: 1Thessz 4,13-18 és Róma 14,7-9

Ezekben a napokban egyre jobban nehezedik ránk a pandémia, amely már naponta több száz életet követel országunkban. Kérdéses, hogy meddig bírjuk erővel, kórházi ágygal, türelemmel, békességgel. Még nagyobb kérdés, hogy meddig nem lehetünk a templomban, hogy vajon együtt ünnepelhetjük-e a karácsonyt? Ilyen bizonytalan időben hamar rákényszerülünk arra, hogy belássuk: az életünket ilyen bizonytalanságok, veszedelmek között éljük – csak valamikor tudomásunk van róla, máskor pedig nincs. *A jövő mindig bizonytalan az ember számára, éppen ezért fontos Isten Igéjére figyelniük:* mit tudunk megragadni benne, mi a vigasztalásunk belőle?

Az adventet megelőző vasárnapokon az egyházi év menete szerint a Szentírás biztos ígéretére figyelünk, amely így szól: *Krisztus vissza fog térni és Vele leszünk.* Olvasott igeszakaszainkban Pál apostol központi üzenete ez: a jövő tekintetében egy biztos: *az Úr éi vagyunk.* Ha egészségesek vagyunk, ha nem. Ha ünneplünk, ha gyászolunk. Ha élünk, ha meghalunk. Ha sziklaszilárd hitünk van efelől, ha nincs: nem véletlenül mondja Pál: *vigasztaljátok egymást ezekkel az Igékkel!*

Először is azt kell leszögeznünk, hogy *a vigasztalás egy olyan cselekedet, melyet Isten Igéjén keresztül és a gyülekezet közösségében élhetünk meg. Isten Igéjén keresztül,* annak tudatában, amiről Igénk és a Heidelbergi Káté 1. kérdése is beszél: „... mind testestől, mind

lelkestől, mind életemben, mind halálomban nem a magamé, hanem az én hűségés Megváltómnak, Jézus Krisztus tulajdona vagyok.” Ezt az állítást Ő maga mondja ki. Mi nem lehetnénk az Övé, mert bűnös természetünk pont ennek az ellenkezőjét bizonyítja. Önmagunktól Istentől csak távolodni tudunk. Az tesz bennünket az Úr tulajdonává, hogy Ő nemcsak megteremtett, nemcsak gondot visel rólunk, de Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása, a megváltás ténye által formál jogot ránk. Ebben az életben a megtérésünket várja, de kijelenti, hogy a halál sem tarthat igényt ránk és nem tarthat fogva. Tehát az Úrnak élünk – ez a lehetőségünk és az Úrnak halunk – ez pedig az ígéretünk és e kettő szorosán összetartozik. *Isten tulajdonának lenni pedig nem megkötés, nem tudatlanság, nem szemellenzés, hanem a szabadság és reménység legnagyobb és egyetlen feltétele.* Az Úr éi vagyunk – nem az emberek tulajdona. Nem a hatalmaskodók, nem a pénz, nem a fegyverek, nem az aktuális események és nem a saját tehetetlenségünk és gyengeségünk kiszolgáltatottjai. Végső soron pedig nem a halálnak, nem a sírnak a rabjai, mert Istenéi vagyunk ott is. Aki az Övé a földön, az halálában Óhózzá megy, nem az enyészet felé. Mennyi vigasztalás egyetlen igében!

Azonban fontos, hogy ezt a vigasztalást a gyülekezet közösségében, az egyházban élhetjük meg. Ugyanis Pál azért mondja el mindezeket, mert látta és tudta, hogy még a keresztyén emberek, az egyház is gyakran elfeledkezik arról, hogy Kíhez tartozik. Ilyenkor vesz erőt rajtunk a kételkedés, a csüggedés és az egymás elítélése. Az Ige azt is üzeni, hogy életünkért Istennek tartozunk elszámolással, nem egymásnak. Az Úrnak kell megfelelnünk és nem egymás elvárásainak vagy a hagyományoknak. *A gyülekezet akkor lesz valóban Isten népe, ha tagjai vigasztalják és erősítik egymást Isten Igéivel.* Különösen fontos elvárás ez nemcsak a templomi gyülekezet felé, hanem a kisebb közösségek: a családok, a munkatársi kapcsolatok, a barátságok felé is. Nem kell megijednünk attól, ha vágyódunk a templomi közösségbe, de nem jöhetünk el. Függetlenül a hatályos szabályoktól, függetlenül az egészségünkötől vagyunk együtt az Isten népe. Egyedül az Ő szeretetéből és ereje által tartozunk össze egymással és megannyi testvérünkkel az egész világot beleértve. A mostani helyzetben még fontosabb, hogy „vigasztaljuk egymást” Isten Igéivel! A tilalom ideje alatt igyekezzünk, hogy otthonunk és életünk váljon minden tekintetben templommá, amely telítve van az Úr szentségével, erejével és szeretetével!

Másodszor ez az Ige erőforrásunk lehet akkor, amikor a mi erőnk elfogy. A jelen helyzet is jó példa arra, hogy az élet számos időszakában és az életünk bizonyos pontjain elfogyhat a türelmünk, a hitünk, a lelkesedésünk. Az emberi lélekben van egy határ, amelyen túl fölszakad a gát és kiömlik a visszatartott keserűség, tulajdonképpen lelepleződik az emberi gyengeség, az, amit egy ideig takart, vagy megfékezett az önfegyelem, vagy a hit ereje!

A Szentírásban is csak olyan emberek – hívő emberek vannak, akik időnként feladják, nem bírják tovább, kirúgnak a hámból és valami olyat tesznek, amit már jó előre meg is bánnak. Ott van Jób, aki a hamuban ülve, gyászban és betegségben megátkozta azt a napot is, amikor a világra jött, vagy ott van Illés, aki kimerül a menekülésben és a halálért könyörög. Ilyenkor látszik meg, hogy a hívő ember is milyen nyavalyás, milyen tehetetlen. A legalázatosabb szentnek is vannak olyan pillanatai, amiket nagyon szégyellhet - amikor az őembere újra előtör és fölforgat mindent! Nagyon világosan látszódik, hogy amekkora ajándék az ember élete, épp oly szörnyű teher is tud lenni. *Igénk viszont üzeni, hogy eljutni a hitünk, a bizalmunk, a teherbírásunk határára nem szégyen és szükségszerű is: ha máskor nem, akkor majd az idő és a múlandóságunk eljuttat oda, amikor azt mondjuk, hogy nincs tovább és feladjuk. Ebben a helyzetben pedig nincs emberi vigasztalás, egyedül az, hogy akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.*

Isten nem csak nézője a mi harcainknak és szenvedéseinknek, nem áll ez Tőle távol. Maga Jézus is így kiáltott a kereszten: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” Mióta Isten maga, Jézus személyében a legmélyebb emberi nyomorúságba szállt le, azóta tudjuk, hogy nincs olyan helyzet, nincs olyan mélység, amelyben ne volna benne az Isten. Életünk mélypontjain sohasem az volt az igazi vigasztalásunk, hogy majd csak kiszabadít innen az Úr, hanem az, hogy itt is jelen van az Isten, itt is velem van Jézus! Itt is Ő az Úr!

Pál apostol már így ismerte az Istent! Ezért arra a kérdésre, hogy miért élünk, mi értelme van ennek az egész életnek, így válaszolt: “Mert közülünk senki sem él önmagának és senki sem hal önmagának: mert ha élünk az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úréi vagyunk. Mert azért halt meg és támadott fel és elevenedett meg Krisztus, hogy mind holtakon, mind élőkön uralkodjék.”

Vállaljuk Vele az életet! Ha azt kérdezzük: “Mit akar Isten itt most tőlem, velem, általam?” - akkor az élet sohasem lesz értelmetlen. Ha az Úrnak élünk, akkor még úgy is van értelme az életnek, ha belepusztulok! Hiszen akkor is az Úrnak halok meg! Az Úrnak, Aki maga az ÉLET! - *Mert azért halt meg és támadott fel és elevenedett meg a Krisztus, hogy mind holtakon, mind élőkön uralkodjék!*

AJÁNLOTT ÉNEKEK: 22, 91, b 254, 303, 345, 464

IMATÉMÁK: Hálaadás Isten jelenléteért, az Ő társaságának keresése; a betegekért, orvosokért, kórházi dolgozókéért és magányosakéért, akiknek szükségük van talán a mi segítségünkre is. Családunkéért, közösségeinkéért, hogy a mindennapokban is a Szentlélek temploma legyünk.

HIRDETÉSEK

Váncsod

2020. 11. 14-én 14 órakor a harang *Nagy Sándorné sz. Hercz Erzsébet*, e földön 77 évet élt testvérünk temetésének időpontjában szólalt meg.

Emlékharang szól:

2020. 11. 10-én, 13 órakor *Víg Lajos és Víg Lajosné sz. Ványa Mária* halálának 17. évfordulója alkalmából. Emlékezik rá: lánya, Erzsike és veje, Sándor.

2020. 11. 11-én 14 órakor *Fábián Albertné sz. Balogh Irén* halálának 4. évfordulója alkalmából. Emlékezik rá: Családja.

Ártánd

2020. 11. 10-én vettünk földi búcsút *Erdei Jánosné, sz. Zsirke Jolán*, e földön 90 évet élt testvérunktől. Ravatalánál Isten vigasztaló Igéje a Kolosséi levél 1,16-20-ból szólt hozzánk.

Emlékharang szól 2020.11.15-én 12:10-kor Dr. Szőke Zoltán halálának 23. évfordulójára. Emlékeznek rá szerető szülei: Szőke Zoltán és felesége.

Közös hirdetés

1. Az istentiszteleteinken szokásos perselyadományokra a jelen helyzetben nincs lehetőség, de számos lehetőségünk van anyagilag is támogatni a gyülekezeteinket. Erre a támogatásra szükségünk van, hiszen a perselypénzek, adományok elmaradása mellett is biztosítanunk kell a rezsiköltségek és fizetések, valamint az újság nyomtatásának fedezetét.

Adományait átutalhatják gyülekezeteink bankszámlájára. A Megjegyzés rovatban kérjük feltüntetni: „Isten dicsőségére”. Emellett az egyházfenntartói járulék befizetésére is lehetőség van, ez esetben a közleményben az „EFJ” kód után a fizetett évet, valamint a fizetők nevét kérjük feltüntetni (4000 Ft/fő/év). Pl.: EFJ-2020-Minta Márton és felesége.

Bankszámlaszámunk:

Váncsodi Református Egyházközség: 60600259-10001174. Takarékbank Zrt.

Ártándi Református Egyházközség: 11738101-20003153. OTP Bank Zrt.

A gyülekezet anyagi terheinek hordozását ezúton is köszönjük.

2. 2020. 11. 11-én megszólaltak templomaink harangjai *Dr. Adorján Gusztáv Tamás*, e földön 66 évet élt főigazgató, önkormányzati képviselő, Nyíregyháza díszpolgára és a Tiszántúli Református Egyházkerület főgondnoka temetése alkalmából.

Az Úr maradjon mindannyiunk őriző Pásztora!